

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: M. K.**, nar. „X“, státní příslušnost Afghánistán, t.č. ZZC Drahonice, Drahonice u Lubence 41, Podbořany, zastoupeným Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. evropským advokátem, se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha 8, proti **žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, P. O. Box 78, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2016, č.j. CPR-43980-2/ČJ-2015-930310-V242,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2016, č.j. CPR-43980-2/ČJ-2015-930310-V242, kterým bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17.11.2015, č.j. KRPU-188532-40/ČJ-2015-040022, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění s tím, že doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 1rok; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky a současně byla určena podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bude v souladu s ustanovením § 101 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), stanoveno, že překážka řízení odpadla a vycestování je možné, tak,

že výrok „účastník řízení má povinnost vycestovat z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bude v souladu s ustanovením § 101 správního řádu stanoveno, že překážka řízení odpadla a vycestování cizince je možné.“ se vypouští. Žalobce se taktéž domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

Dle názoru žalobce jsou rozhodnutí prvoinstanční i žalobou napadené zmatečná ohledně výroku o existenci překážky vycestování. Prvoinstanční rozhodnutí ani žalobou napadené rozhodnutí neobsahují výrok o tom, zda je vycestování žalobce možné. Tento výrok je dle žalobce nutnou součástí rozhodnutí o správním vyhoštění a musí v něm být uveden. Na tento výrok teprve navazuje výrok o tom, do kdy je cizinec povinen vycestovat, tedy zda do určité lhůty po nabytí právní moci samotného rozhodnutí či do určité lhůty po nabytí právní moci rozhodnutí, že překážka odpadla. Dle žalobce tak žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje všechny povinné náležitosti, které dle § 120a zákona o pobytu cizinců má obsahovat.

Dále žalobce namítá, že svým jednáním nenaplnil ani minimální hranici společenské nebezpečnosti svého jednání, která je pro uložení správního vyhoštění a stanovení zákazu pobytu potřebná. Žalovaný se při stanovení délky zákazu vstupu na území členských států EU pohybuje v rozmezí 0 až tři roky. Dle žalobce nelez skutečnost, že za pomoci převaděče cestoval spolu s dalšími cizinci v nákladním vozidle s cílem dostat se do Německa. K této skutečnosti ani jeden ze správních orgánů dle žalobce neuvádí, proč opovazuje za přitěžující okolnost a proč tato okolnost zvyšuje míru nebezpečnosti jednání žalobce a do jaké míry se projevila v délce uloženého zákazu pobytu. Zdůraznil, že pokud se dopustil porušení § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, pak se ho dopustil ve zcela minimálním rozsahu několika málo hodin. Nevěděl, že zákon porušuje, neměl to v úmyslu a navíc uváděl, že je na útěku před hnutím Taliban, které mu vyhrožuje. Samotné správní orgány konstatovaly, že žalobce pochází z oblasti, ve které jsou hnutí Taliban a al Káida mimořádně aktivní a tato oblast (provincie Kúnar) je hodnocena jako jedna z nejnebezpečnějších oblastí Afghánistánu. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že státy EU, přes které cestoval, tedy Bulharsko a Maďarsko, jsou státy se závažnými systémovými nedostatky azylového systému, které vedou k tomu, že fakticky v nich žádná řízení o mezinárodní ochranu neprobíhají, resp. podané žádosti nejsou reálně přezkoumávány. Žadatelům o azyl v těchto zemích hrozí živoření v lidsky nesnesitelných podmínkách, případně deportace do tzv. bezpečných třetích zemí, které jsou na tom ovšem z hlediska azylového systému a zabezpečení uprchlíků a žadatelů o azyl obdobně (např. Srbsko). Žalobce trvá na tom, že žalovaný i prvoinstanční správní orgán překročili meze správního uvážení a ačkoli pro to nebyly dány žádné důvody a ačkoli toto své rozhodnutí řádně nezdůvodnili, rozhodli o zákazu pobytu v délce jednoho roku. Žalobce považuje ve vztahu k délce vyhoštění rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné.

Dále žalobce namítl, že obsah závazného stanoviska týkajícího se možnosti vycestování žalobce je zcela nedostatečný a je v rozporu se situací, která v zemi původu vládne a která neumožňuje žalobci bezpečný návrat. Žalobce novinovými články dokládal, že provincie Kúnar v Afghánistánu, ze které žalobce pochází, přímo hraničí s Pákistánem a je hojně využívaným přechodem pro extremistické síly al Káidy, Talibanu a Islámského státu do Pákistánu. Je to oblast s jedním z nejvyšších počtů ozbrojených střetů armádních sil s ozbrojenými milicemi a dalších bezpečnostních incidentů v Afghánistánu. Dle žalobce je logické, že napadá správnost a obsah závazného stanoviska ministerstva vnitra k možnosti vycestování a požaduje, aby jeho správnost byla přezkoumána. Žalobce je přesvědčen, že

předmětné závazné stanovisko jen nesprávné a neodpovídá situaci v jeho zemi původu. V důsledku nesprávnosti závazného stanoviska je pak dle jeho názoru nezákonné i samotné rozhodnutí ve věci.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Ve vztahu k závaznému stanovisku žalovaný zdůraznil, že jeho obsah je pro výrokovou část rozhodnutí závazný. Žalovaný byl povinen respektovat závazné stanovisko o tom, že vycestování žalobce je možné. V této otázce žalovaný neprovádí vlastní dokazování, a proto se v takovém případě neuplatní vůči žalovanému ani zásada volného hodnocení důkazů podle ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu.

Dále žalovaný uvedl, že v ustanovení § 120a odst. 4 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že není-li vycestování cizince podle odstavce 1 nebo 2 citovaného ustanovení možné, policie tuto skutečnost uvede v rozhodnutí o správním vyhoštění a cizinci udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území. S ohledem na tuto skutečnost žalobce trval na tom, že je-li vycestování cizince možné, pak povinnou součástí výroku rozhodnutí o správním vyhoštění není uvedení této skutečnosti, ale stanovení doby k vycestování z České republiky. Jestliže tedy žalobci nebyla stanovena závazným pokynem překážka vycestování, byla ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění stanovena doba k vycestování, aniž by zde bylo uvedeno, že překážka k vycestování neexistuje, neznamena tato skutečnost v žádném případě nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný trval na tom, že v daném případě byla individuálně posouzena proporcionalita mezi veřejným zájmem na vyhoštění žalobce a zájmem na ochraně jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný uvedl, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.

Žalovaný poukázal na skutečnost, že nepřiměřenou délku doby správního vyhoštění žalobce napadá až v žalobě. Žalovaný je přesvědčen, že tato doba byla řádně odůvodněna, je ve spodní polovině zákonného rozpětí a reflektuje naplnění dvou skutkových podstat, pro které bylo předmětné správní řízení zahájeno a vedeno. Nelze rovněž dle jeho názoru opomenout žalobcovu pobytovou minulost v Evropě, kdy cestoval z Turecka přes Bulharsko, Srbsko a Maďarsko, kde byl zadržen policií, o azyl v žádné zemi nežádal, cílovou zemi pro něho bylo výhradně Německo. Do Německa se snažil dostat s pomocí převaděče, který ho tam spolu s dalšími cizinci měl dopravit nákladním vozidlem. Skutečnost, že se na místo v Německu ocitl v České republice, v žádném případě nesnižuje závažnost těchto okolností, kdy z hlediska bezpečnosti nelze takovýto nelegální způsob migrace akceptovat.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť původně žalovaný ani žalobce se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s.ř.s.

Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 10denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce uvedl, že před dvěma lety odcestoval z Afghánistánu do Íránu z obavy o svůj život, neboť byl vojákem a hnutí Taliban mu vyhrožovalo. V Íránu pracoval jako stavební dělník. Protože mu nechtěli prodloužit pobyt v Íránu, rozhodl se odcestovat do Německa. Začátkem srpna 2015 odcestoval do Turecka a následně cestoval přes Bulharsko, Srbsko a Maďarsko. V Maďarsku byl zadržen policií a byly mu odebrány otisky prstů. Po propuštění ze zadržení z Maďarska cestoval vlakem a následně nákladním autem. Zdůraznil, že jeho cílovou zemí je Německo. Ví, že se v České republice a v schengenském prostoru zdržuje neoprávněně. O azyl v žádné zemi dosud nežádal. Česká republika nebyla jeho cílovou zemí, pouze přes ni tranzitoval. Nemá žádné rodinné, ekonomické, kulturní ani společenské vazby na území schengenského prostoru ani České republiky. Žalobce uvedl, že v případě vrácení do země původu se obává o svůj život s ohledem na vyhrožování ze strany hnutí Taliban. K možnosti vycestování žalobce do země původu si žalovaný vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 1.9.2015, ev.č. ZS27394, v němž je uvedeno, že vycestování žalobce do Afghánistánu je možné. V závazném stanovisku je uvedeno, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Rovněž se mu dle závazného stanoviska nepodařilo prokázat, že by právě jemu v případě návratu do vlasti hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, neboť v takové situaci by využil svého práva na podání žádosti o mezinárodní ochranu v členském státě EU, přes který do České republiky přicestoval, případně v České republice samotné. To však bez žádných objektivních příčin neučinil.

K námitce žalobce, že rozhodnutí prvostupňového orgánu neobsahuje výrok o existenci překážky vycestování, uvádí soud následující.

V ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie; dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.

V ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců je pak v odst. 4 uvedeno, že pokud není vycestování cizince z důvodů uvedených v § 179 zákona o pobytu cizinců možné, policie tuto skutečnost uvede v rozhodnutí o správním vyhoštění a ministerstvo cizinci udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky.

Z obsahu výše citovaných ustanovení jednoznačně vyplývá, že do výroku rozhodnutí o správním vyhoštění se uvádí pouze skutečnost, že vycestování cizince není s ohledem na skutečnosti uvedené v § 179 zákona o pobytu cizinců možné. V případě, že nebyla existence překážek bránících vycestování cizince do země jeho původu shledána, ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění se tato skutečnost odrazí pouze ve skutečnosti, že mu bude přímo tímto výrokem stanovena lhůta pro vycestování z území České republiky. Samostatný výrok o tom, že vycestování daného cizince je možné, však v rozhodnutí nebude uveden.

V daném konkrétním případě správní orgány i s přihlédnutím k obsahu závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 1.9.2015, ev.č. ZS27394, dospěly k závěru, že v případě žalobce neexistují důvody, které by bránily jeho vycestování do země původu. S ohledem na tuto skutečnost, tedy ani nemohl být v prvostupňovém rozhodnutí obsažen výrok o existenci překážky vycestování. Je pravdou, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí byla uvedena bez opory v odůvodnění rozhodnutí věta „Účastník řízení má povinnost vycestovat z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bude v souladu s ustanovením § 101 zákona č. 500/2004 Sb., stanoveno, že překážka řízení odpadla a vycestování cizince je možné.“ S tímto nedostatkem se však vypořádal žalovaný, když žalobou napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že uvedenou větu z výroku vypustil. Svůj postup žalovaný řádně odůvodnil v žalobou napadeném rozhodnutí, kde uvedl, že z obsahu správního materiálu prokazatelně vyplývá, že účastník řízení nemá závazným stanoviskem stanovenou překážku vycestování a předmětná věta byla do výroku prvostupňového orgánu uvedena zjevně nedopatřením.

Tuto námitku tedy shledal soud jako nedůvodnou.

K námitce vztahující se k době trvání zákazu vstupu na území států EU uvádí soud následující.

V ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1. je uvedeno, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn. Pod bodem 2. sejného ustanovení je totožný důsledek zakotven pro případ, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Mezi účastníky je nesporné, že žalobce obě výše uvedené skutkové podstaty, tedy skutečnost uvedeno pod bodem 1. i pod bodem 2. výše uvedeného ustanovení naplnil. Dle názoru soudu za takové situace není pro závěr, že cizinci bude vůbec uloženo správní vyhoštění podstatná doba, po kterou pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu a bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Tato doba pobytu pak může mít pouze vliv na délku doby trvání zákazu vstupu na území členských států EU.

Ke stanovení samotné délky trvání zákazu vstupu na území členských států EU soud konstatuje, že její stanovení podléhá správnímu uvážení správních orgánů. V rámci správního soudnictví podléhají skutečnosti mající základ ve správním uvážení správních orgánů přezkumu pouze ve vztahu k otázce, zda byl výsledek správního uvážení řádně odůvodněn a zda nedošlo ze strany správních orgánů ke svévoli. V tomto rozsahu tedy přistoupil soud k přezkumu stanovené délky trvání zákazu vstupu na území členských států EU i v tomto případě.

Prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl ve vztahu k délce trvání předmětné doby následující: „Doba, po kterou nelze umožnit vstup na území byla stanovena na jeden rok, tedy při spodní hranici. Při stanovení této doby správní orgán vycházel ze skutečnosti, že účastník řízení nerespektoval platná ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., tím, že pobýval na území České republiky i na území členských států neoprávněně bez cestovního dokladu a zároveň bez víza, ačkoli k tomu není oprávněn. Správní orgán usoudil, že stanovená doba plně odpovídá rozsahu a charakteru protiprávního jednání účastníka správního řízení. Správní orgán přihlédl také ke skutečnosti, že Česká republika byla dle vyjádření cizince pouze tranzitní zemí.“

Žalovaný pak v žalobou napadeném rozhodnutí k dané otázce uvedl: „Doba v délce 1 roku, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v mezích zákonného rozpětí, tedy plně v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., a s ohledem na závažnost a okolnosti protiprávního jednání účastníka řízení je přiměřená. Účastník řízení svým protiprávním jednáním naplnil dva znaky skutkové podstaty, pro které s ním bylo předmětné správní řízení zahájeno a vedeno. Zjištění protiprávního jednání účastníka řízení bylo jen otázkou „náhody“, resp. jen díky kontrolní činnosti policie byl nelegální pobyt účastníka řízení na území České republiky zjištěn, když lze s největší pravděpodobností předpokládat, že by se účastník řízení dále snažil nelegálně vstoupit na území Německa. Skutečnost, že účastník řízení za pomoci převaděče cestoval spolu s dalšími cizinci v nákladním vozidle s cílem dostat se do Německa, nepochybně svědčí v neprospěch účastníka řízení a vypovídá o závažnosti zjištěného protiprávního jednání.“

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že správní orgány se odůvodnění délky trvání zákazu vstupu na území členských států EU věnovaly a v přiměřeném rozsahu, za situace, kdy v rámci odvolání žalobce délku trvání zákazu nenapadal, ji odůvodnily. Jako přitěžující okolnost vyhodnotily správní orgány skutečnost, že žalobce svým jednáním naplnil hned dva důvody, pro které mu mohlo být uloženo správní vyhoštění. V neprospěch účastníka vyhodnotil žalovaný i způsob cestování žalobce s využitím služeb převaděče. Ač to není výslovně v odůvodnění uvedeno, z kontextu celého rozhodnutí vyplývá, že je tomu tak proto, že žalobce se dostal na území České republiky nelegálním způsobem a o s ohledem na využití služeb převaděče musel s nelegálností svého cestování po Evropě být srozuměn.

Dle názoru soudu tedy stanovení délky trvání doby zákazu vstupu žalobce na území členských států EU je v předmětných správních rozhodnutích dostatečným způsobem odůvodněno a nedošlo ze strany správních orgánů ke svévoli. Vzhledem k tomu i tuto námitku vyhodnotil soud jako nedůvodnou.

K námitce, v níž žalobce namítal, že obsah závazného stanoviska o možnosti vycestování žalobce do země původu je v rozporu se situací, jaká vládne v zemi původu žalobce, uvádí soud následující.

Žalovaný dle názoru soudu zcela správně poukazuje na skutečnost, že výrokem závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 1.9.2015, ev.č. ZS27394, byl v předmětné věci vázán. Závazné stanovisko však samostatnému přezkumu v rámci správního soudnictví nepodléhá a k jeho přezkumu dochází až v rámci přezkumu rozhodnutí ve věci samé. Proto žalobcova námitka vztahující se k obsahu závazného stanoviska je v daném soudním řízení přípustná.

V předmětném závazném stanovisku je uvedeno, že vycestování žalobce do Afghánistánu je v případě žalobce možné. Dále je tam uvedeno, že žalobce neuvedl žádné

skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Rovněž se mu dle závazného stanoviska nepodařilo prokázat, že by právě jemu v případě návratu do vlasti hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, neboť v takové situaci by využil svého práva na podání žádosti o mezinárodní ochranu v členském státě EU, přes který do České republiky přicestoval, případně v České republice samotné. To však bez žádných objektivních příčin neučinil.

Žalobce s odkazem na novinové články obsažené na zpravodajských serverech poukazoval na skutečnost, že provincie, ze které žalobce pochází, je oblastí s velkým počtem ozbrojených střetů mezi armádními silami, Islámským státem, al Káidou a Talibanem.

Otázkou posouzení existence důvodů dle § 179 zákona o pobytu cizinců, které vylučují možnost návratu cizince do země původu, se zabýval v obecné rovině Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 17.12.2015, č.j. 5 Azs 236/2015-36. Mimo jiné v tomto rozhodnutí uvedl: „*Pro existenci skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu a § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. opět zejména rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, přijatý v návaznosti na rozsudek Soudního dvora ve věci Elgafaji, C -465/07) dále nestačí pouze reálná existence ozbrojeného konfliktu na území země původu žadatele, ale žadateli musí v důsledku takového konfliktu hrozit vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí. V situacích tzv. totálního konfliktu hrozí vážná újma v zásadě každému žadateli přicházejícímu z této země původu či postiženého regionu, neboť pouhá přítomnost na území této země nebo regionu jej vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity. Pokud ozbrojený konflikt nemá charakter tzv. totálního konfliktu, musí žadatel „prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on.“ Kvalifikační směrnici se v citovaném rozsudku opět rozumí směrnice 2004/83/ES, ovšem závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, jsou s ohledem na shodnou právní úpravu aplikovatelné i za účinnosti nové kvalifikační směrnice.“*

Mezi účastníky je nesporné, že v Afghánistánu probíhá vnitrostátní konflikt s tzv. Islámským státem, zástupci hnutí Taliban a hnutí al Káida. Taková situace však nepanuje na celém území daného státu, a není tedy natolik závažná, aby ji bylo možné označit za tzv. totální konflikt. Nelze proto vycházet z předpokladu, že vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců hrozí každému cizinci přicházejícímu z této země původu, ale je třeba v každém jednotlivém případě za účelem správního vyhoštění zohlednit, zda vážná újma ve smyslu citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců je zřejmá a vyšla v řízení najevo, např. tím, že cizinec z této země prokáže nebo alespoň důvěryhodným způsobem uvede důvody nasvědčující tomu, že právě jemu hrozí vážná újma. Žalobce sice uvedl, zcela obecně, že mu Taliban vyhrožoval, ovšem toto svoje tvrzení žádným způsobem nekonkretizoval ani nedoložil. Neuvedl tedy žádné konkrétní okolnosti nasvědčující tomu, že právě jemu hrozí vážná újma ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců v případě návratu do země původu.

V řízení nevyšly najevo a žalovanému při vydání rozhodnutí nebyly zřejmé žádné skutečnosti vylučující správní vyhoštění žalobce.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné považovat závěr závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 1.9.2015, ev.č. ZS27394, za nesprávný.

Tuto námitku žalobce tedy soud rovněž vyhodnotil jako nedůvodnou.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 21. března 2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová